

Učitelj je umolknil.

„No — in polusestra Mana?“ so drezali poslušalci.

„Mano so morali siloma odtrgati od mrliča. Dolgo je togovala za njim ... no, in potem ... kaj je hotela revica? Vzela je grajskega mlinarja. Imela je lepo doto. Vsi smo vedeli, od koga. Imenitni Jernej Cencelj je vse razbobnal in raztrobil. Vsako leto okraši mlinarjeva Mana bratov grob s ciklamni.“

„Vaša povest ne dokazuje ničesar, gospod nadučitelj!“ je dejal bojaželjni jurist.

„Saj tudi nisem hotel kaj dokazati,“ je mirno odgovoril stari gospod.

„Zlata prva ljubezen!“ je vzdihnil melanholični uradnik in ponavljal: „Angeli pojo ...“

Medicinec pa je duhovito: „Gorenjsko grozdje, prva ljubezen in prve pesmi so navadno kisle. Tak je ta spak! — Marička, še enega!“

Igo Gruden:

Melanholija.

Ko tiha me zamišljenost objame,
da sebi čoln se zdim, ki val ga nese,
ko pred oči mi dahnejo zavese
prežete z vonjem čudežne omame,
ko pesmi, ki v sanjavost zaigra me,
najtišji glas se v mehke vale trese
in nad menoj nebo v brezkončnost pne se, —
o draga, vem: tedaj ti misliš name.

Ko tvoja misel bežna kakor ptica
nemoteno se dvigne iz daljave
in v mraku njena nežna perutnica
spusti se k meni iz noči sanjave:
ti kot moštranca v bajni blesk zajeta
stojiš pred mano čista vsa in sveta.

